

Unbearable lightness, 2013,
olieverf op doek, 120 x 180 cm

Toen ik voor Palet over Tjalf

Sparnaay schreef,
veronderstelde ik dat hij in
Nederland de enige
opmerkelijke megarealist was.

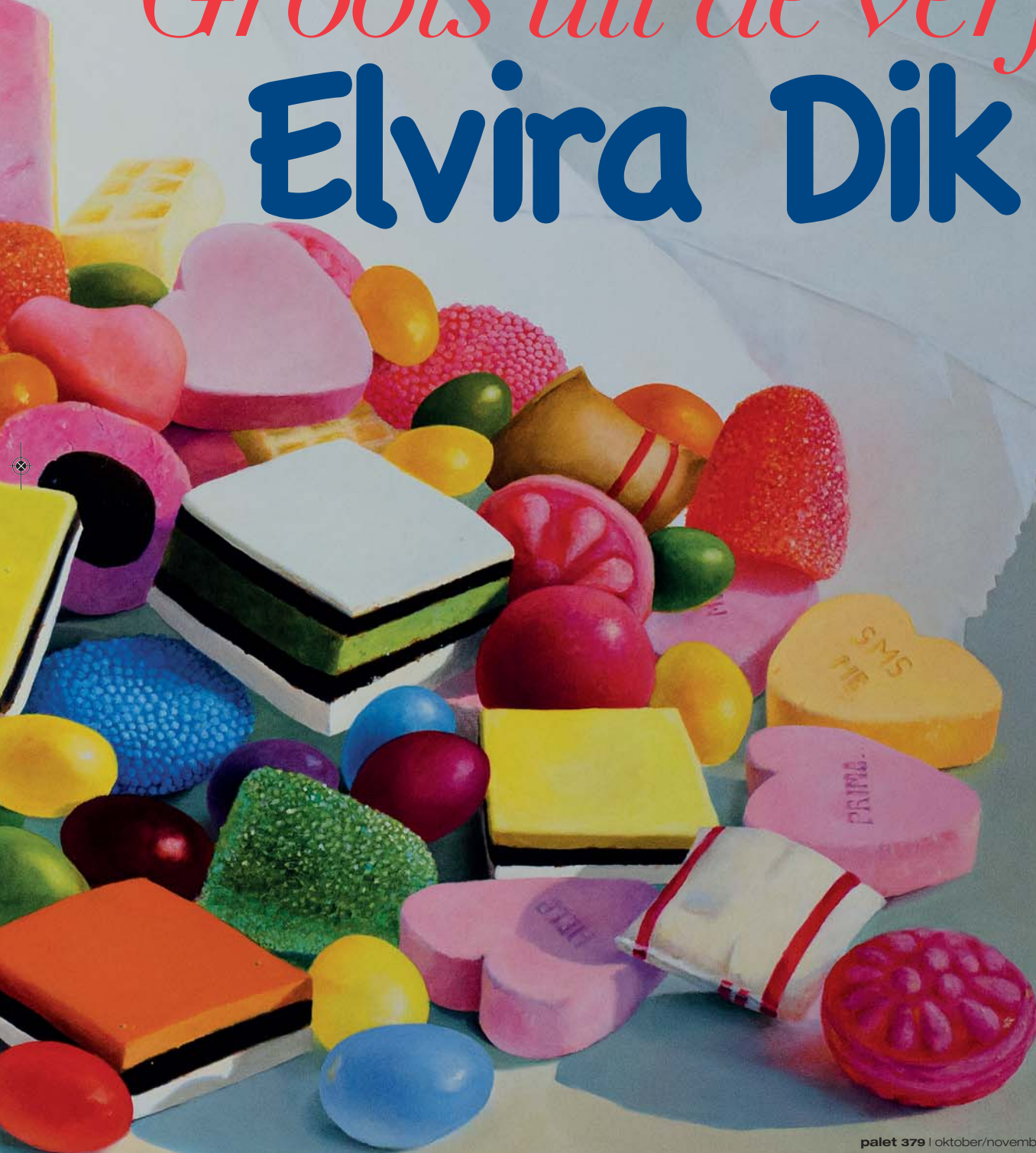
Maar er is een
andere kunstenaar, Elvira Dik,
die de stijl van het megarealisme
op eigen wijze vertegenwoordigt.
Ik bezocht haar in haar atelier in Hoogeveen.

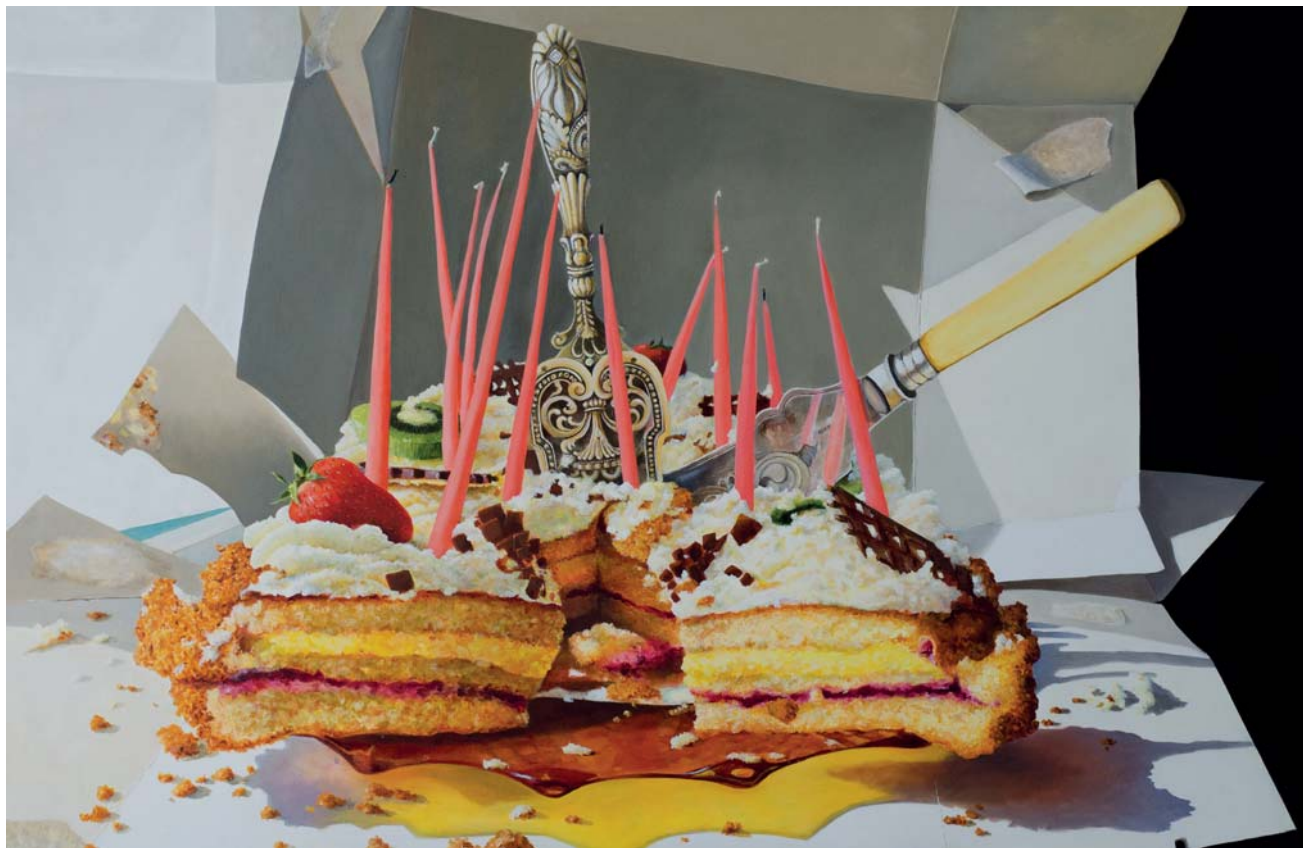
Bij het zien van een serie grote, kleurrijke
schilderijen werd direct duidelijk dat zij een
kunstenares is met veel verbeeldingskracht.

Haar schilderijen zijn fantasievol en kleurrijk.

Tekst Greet Schuit-Hamming Beeld Elvira Dik

Groots uit de verf **Elvira Dik**

Festen, 2015, olieverf op doek, 100 x 150 cm

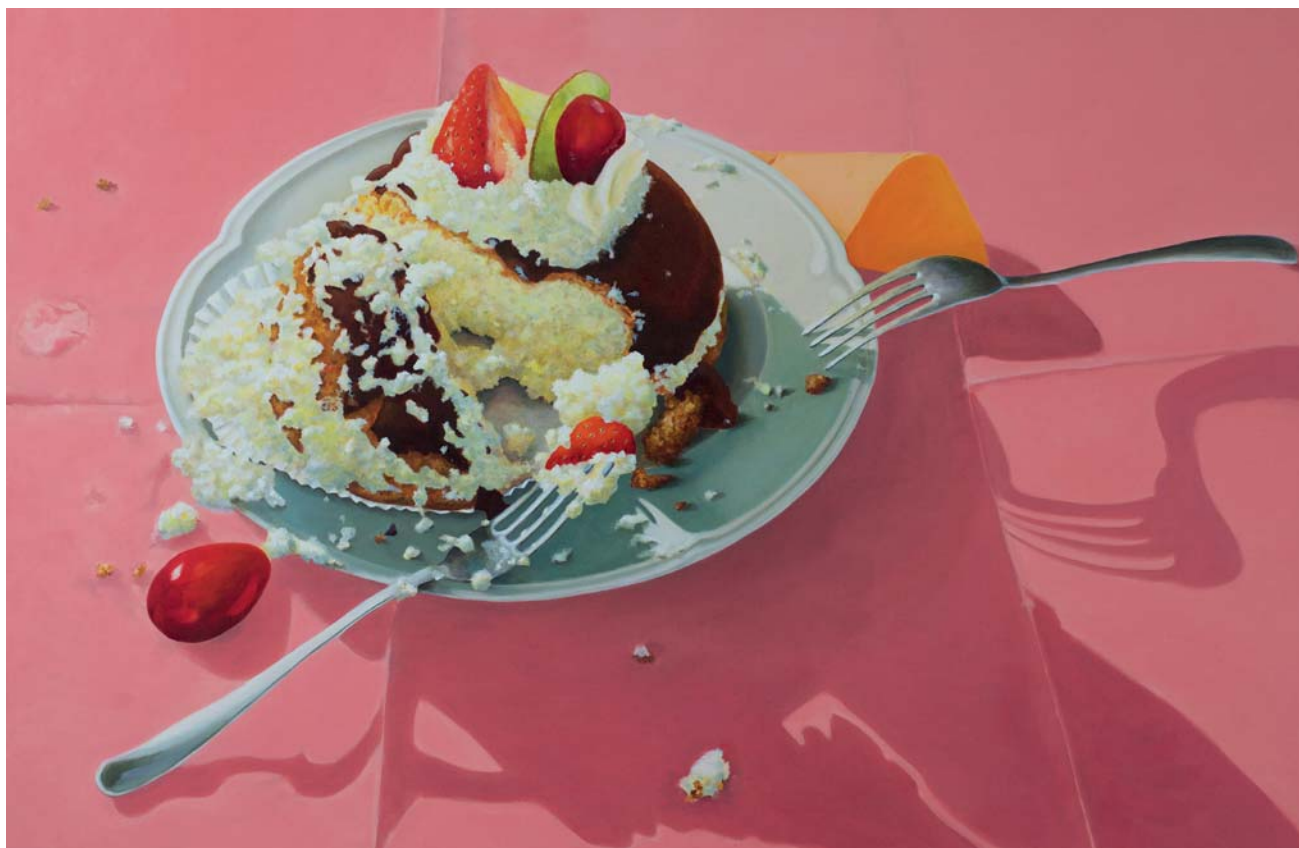
De essentie van Elvira's werk is het uitvergrooten van alledaagse objecten, een belangrijk kenmerk van het megarealisme. Zij brengt ogenschijnlijk triviale onderwerpen in close-up en op groot formaat onder de aandacht. Vergeleken met het strakke beeldvlak en technisch perfecte werk van Sparnaay is haar stijl los improviserend. Het beeldvlak toont zichtbare penseelstreken, die fijntjes in elkaar overgaan. Zij concentreert zich op de mogelijkheden van de verf met als resultaat een schilderachtige, expressieve verfhuid.

Experimenteren en veranderen

Elvira vertelt dat in haar werk gaandeweg een *switch* is ontstaan. Ze zocht een nieuwe uitdaging, voortvloeiend uit een behoefte aan experiment en verandering. 'De nieuw ingeslagen weg heeft een innerlijke oorsprong. Ik wil terug naar de verf, de materie en wat ik ermee kan doen.' Eerder was ze een fijnschilder van kleine schilderijen met taartjes, boterhammen en thee-

Foto rechts: Elvira Dik

zakjes. Haar recente werk toont aan dat Elvira intensief heeft gezocht naar haar eigen beeldende mogelijkheden, niet gehinderd door verwachtingen van de kunstmarkt en haar plaats daarin. 'Ik hou van experimenteren en bovenal van traditioneel lekker schilderen, dus ik doe wat goed voelt.' Tijdens een samenwerking met collega's Gerard van de Weerd en Gijs Kos voor monumentale schilderijen voor het museum in Hoogeveen, bleek het schilderen op groot formaat haar te bevallen.

Het alledaagse

Haar doel? 'Ik wil schilderijen maken die de nieuwsgierigheid van de kijker prikkelen, de aandacht vangen en vasthouden. En ik wil voor mijzelf een nieuwe en frisse visie ontwikkelen op mijn eigen schilderkunst. Visueel aantrekkelijke werken maken en er vooral meer mee zeggen.' Voor de serie grote schilderijen heeft Elvira zich dus nieuwe doelen gesteld. Wat bleef was haar interesse voor de schildertechniek, de composi-

tie en de werking van het licht. De inspiratie vindt ze in het alledaagse dat ons omringt, zoals etenswaren of materialen als porselein, plastic, glas of papier. 'Het kan ook gebeuren dat ik visueel wordt geraakt door een bepaald object en het dan moet schilderen. Een bord dat ik geërfd heb bijvoorbeeld, waaraan nostalgische herinneringen kleven. Als een telescoop zoom ik erop in en focus me op formaat, beeldduitsnede, lichtreflectie, schaduwcontrasten en doorschijnendheid,' zegt ze. 'Daarnaast vul ik het aan met humor en een verhaal.'

Verhalend

In haar nieuwe werk zijn geen mensen afgebeeld, maar zoals Elvira zegt: 'Ze zijn voelbaar aanwezig, omdat ik eigenlijk verhalen schilder. Ik wil de beschouwer bij het schilderij betrekken en geconcentreerd laten kijken. Bijvoorbeeld de post-it met 'eet lekker lieverd' van iemand die de witte boterham met vruchtenhagel haastig maar met liefde heeft gesmeerd is een toevoe-

Portrait of a marriage,
2014, olieverf op doek,
80 x 120 cm

**Don't look now,
2014,
olieverf op doek,
125 x 125 cm**

ging die de onderliggende betekenis op andere wijze kan duiden. Door het integreren van taal kan ik bovendien humor in mijn werk leggen. 'Fab four' lijkt een *feel good* schilderij, maar of het dat ook werkelijk is laat zich raden.' In 'Unbearable lightness' stroomt Engelse drop overvloedig uit de papieren zak. Ook hier is tekst gebruikt: op de pastelkleurige hartsnoepjes staat 'sms me' en 'prima'.

Festen

Ze zet de kijker graag op het verkeerde been. In het schilderij 'Festen' zijn bijvoorbeeld in een aangesneden taart een elegante taartschep en een mes lukraak neergezet, de roze kaarsjes staan schots en scheef. De kijker wordt zo geconfronteerd met een gebeurtenis. Elvira legt uit dat ze al schilderend dacht aan landjepik en aan oorlog. De taart ziet er ogenschijnlijk feestelijk

uit, maar is het eigenlijk niet. 'Eerst moet het compacte beeld de kijker aanspreken. Daarna moet het ongewone door goed kijken omhoog komen. De titel kan helpen om grip te krijgen op de diepere betekenis van dit werk. In de Deense film 'Festen' (1998) verandert namelijk een feestelijke familiebijeenkomst in een drama, nadat een geheim wordt geopenbaard. In de doorgesneden taart is de 'bloedende' kern hiervoor het symbool.

Speelruimte

In 'Portrait of a marriage' wordt een doorgesneden moorkop geflankeerd door twee zilveren vorken, waarvan er één een onheilspellende schaduw geeft. De moorkop is ongelijk verdeeld: de ene helft is onaangeroerd, van de andere helft is gegeten. 'Groente en fruit zijn gezond, maar zoet trekt. Net als een relatie,'

**Drie gratiën I,
2015,
olieverf op doek,
120 x 120 cm**

legt Elvira uit. 'Ieder mens is ernaar op zoek, maar vaak moet de een zich meer aanpassen dan de ander en is de verdeling ongelijk.' Er zijn meer schilderijen met lekkernijen als onderwerp, waaronder één met een grote taart, waarin een detail de aandacht trekt: Elvira citeert hier de iconische 'opblaasbare' hond van Jeff Koons. 'Ik ben gecharmeerd van de innovatieve stijl en de directe herkenbaarheid van zijn werk. Het is conventieeloos en absurd. Net als Koons ben ik van mening dat de kunstgeschiedenis een gigantisch arsenaal biedt, waaruit je naar eigen believen vrijelijk kan putten. Die speelruimte neemt hij door volop te lenen en te citeren. Ik dus ook, op kleinere schaal.'

Ouder worden

Een drieluk met als hoofdmotief een doorzichtige plastic damestas gaat over jeugd en ouder-

dom. Elvira liet zich inspireren door de drie gratiën uit de antieke mythologie, godinnen van schoonheid, bevalligheid en vreugde. In de eerste tas zien we spulletjes van een jonge vrouw, die zich vooral bekommert om haar uiterlijk en onverwachte gebeurtenissen. De tweede tas is van een vrouw die zorg draagt voor anderen. In de derde is de inhoud met goudkleurige stof omhuld en dus niet zichtbaar. 'Dan ben je hopelijk wijs en is de materie niet meer zo van belang. Op deze wijze heb ik mijn gedachten over het ouder worden onthuld.' Na het zien van haar werk is duidelijk dat Elvira een gedisciplineerde ontwerphouding heeft en een concept bedenkt omtrent bepaalde ideeën. Met die ideevorming komt ze uiteindelijk tot een schilderplan, waarin verhalende details en eigentijdse elementen een rol spelen. Ze leent vervolgens filmtitels, die ons helpen de betekenis van het schilderij te duiden.

Het werk van Elvira Dik is van 9 oktober t/m 8 januari te zien in het American Hotel in Amsterdam en in oktober 2016 in een overzichtstentoonstelling in Pictura in Groningen.

